

PHÂN TÍCH TÁC PHẨM RÔ-BIN-XƠN NGOÀI ĐẢO HOANG

1. Dàn ý phân tích Rô-bin-xơn ngoài đảo hoang

a. Mở bài:

- Giới thiệu về tác giả: Đi-phô là một nhà văn người Anh, ông nổi tiếng là một nhà văn, một nhà chính trị bằng ngòi bút của mình Đi-phô đã đấu tranh bảo vệ chính nghĩa.
- Tác giả Đi-phô đã để lại cho nền văn học Anh và nền văn học thế giới rất nhiều tác phẩm hay, đỉnh đám.
- Giới thiệu tác phẩm: Rô-bin-xơn Cru-xô là một cuốn tiểu thuyết hay để lại trong lòng bạn đọc trên toàn thế giới nhiều cảm xúc. Trong đó, trích đoạn “Rô-bin-xơn ngoài đảo hoang” là một đoạn trích nhiều cảm xúc bởi sức sống mạnh mẽ tiềm tàng trong con người. Sức mạnh của con người có thể giúp họ thắng được số phận và thiên nhiên.

b. Thân bài:

- Khái quát về nội dung đoạn trích: Mở đầu của đoạn trích, tác giả Giôn Đi-phô-tơn đã phác họa nhân vật Rô-bin-xơn đầy kỳ dị khi phải sống một mình trên một hòn đảo hoang vu. Một người đàn ông phong cách thời trang vô cùng kỳ lạ, quái dị khác thường. Ông mặc một chiếc áo được làm bằng da dê áo rất ngắn chỉ dài tới lưng, còn chiếc quần da dê của ông thì dài tới bắp đùi.
- Phân tích hình dáng của Rô-bin-xơn sau nhiều năm sống trên đảo hoang? Ông ta đi đâu là luôn mang theo bên người rất nhiều đồ lĩnh cả lĩnh kính như là cửa, rìu... Đặc biệt, trên khuôn mặt người đàn ông này có bộ ria mép rất dài khiến cho toàn bộ khuôn mặt và phong cách của ông vô cùng dị hợm.
- Ý chí sinh tồn của con người trước thiên nhiên hoang dã, thông qua việc ông thuần chủng con dê rừng, tự sản xuất các thiết bị cần thiết cho mình để có thể tồn tại được ngoài đảo hoang.
- Qua lối kể chuyện này chúng ta có thể thấy rằng nhân vật Rô-bin-xơn đã trải qua nhiều khó khăn thử thách, một quãng đời nhiều cay đắng, cô đơn buồn tủi khi chỉ có một mình anh ở nơi đảo hoang vu, không có các thiết bị hiện đại, không bạn bè người thân.

c. Kết bài:

- Đoạn trích “Rô-bin-xơn ở ngoài đảo hoang” như một bài hát ca ngợi sức sống mãnh liệt của con người trong khó khăn thử thách, dù trong hoàn cảnh nào con người cũng vượt qua mọi khó khăn để vươn lên làm chủ thiên nhiên.
- “Chớ thấy sóng cả, mà ngã tay chèo” đó chính là bài học quý giá mà tác giả Giôn Đi-phô-tơn muốn nhắn nhủ tới bạn đọc của mình.

2. Cảm nhận văn bản Rô-bin-xơn ngoài đảo hoang

Rô-bin-xơn ngoài đảo hoang trích chương 10 tiểu thuyết Rô-bin-xơn Cru-xô của nhà văn Đi-phô người Anh trong thế kỉ XVIII. Tác phẩm lúc đầu mang một cái tên dài Cuộc đời và những chuyến phiêu lưu kỳ lạ của Rô-bin-xơn Cru-xô. Phiêu lưu và tự truyện là hai tính chất nổi bật của tác phẩm này. Đoạn trích Rô-bin-xơn ngoài đảo hoang cũng như toàn bộ cuốn tiểu thuyết thấm nhuần một vẻ đẹp nhân văn, vừa cảm thông với sự rủi ro, bất hạnh của một con người, vừa ca ngợi sức sống mạnh mẽ, đầy nghị lực và sáng tạo của một thanh niên giữa một thiên nhiên hoang dã, ngoài đảo hoang!

Nhiều năm tháng đã trôi qua, Rô-bin-xơn đã sống một mình giữa hoang vu. Trước mắt vẫn là những chặng đường đầy thử thách. Anh nói: "Tôi sống yên ổn trên đảo và chịu đựng số phận của mình hơn một năm nữa". Ta như đang nghe tiếng anh thăm thì kể lại những ném trái cay đắng ngọt bùi. Tiếng anh như chìm đi trong sóng gió đại dương đang bủa vây hoang đảo.

Rô-bin-xơn là một chàng trai rất ưa thích hành động, ưa thích sự phiêu lưu và hứng thú với những miền đất lạ. Chính bản tính thích ngao du ấy khiến anh ta bất chấp mọi nguy hiểm và khó khăn để đến với những điều mới mẻ. Cuộc hành trình đầu tiên của anh là ở Hơ-n, theo bạn đi đến Luân Đôn qua đường biển nhưng nó không may mắn và con tàu không may bị chìm ở Yac-mao. Tuy vậy, Rô-bin-xơn không hề buông bỏ, anh vẫn quyết tâm có một chuyến hành trình tiếp theo khi quen với một thuyền trưởng và rời bến ở Ghi-nê. Trong hành trình đó, lần đầu tiên anh thuận lợi, may mắn. Tuy nhiên, đến lần thứ hai anh lại gặp cướp biển, bị chúng bắt làm nô lệ tại Xa-lê. Hành trình của anh vẫn chưa kết thúc. Hai năm sau, Rô-bin-xơn trốn sang Bra-xin làm trang trại. Chuyến đi mang tính bước ngoặt lớn của anh chính là khi có một chuyến buôn bán lớn, không may tàu gặp nạn, bị mất phương hướng. Rô-bin-xơn may mắn sống sót và trôi vào một đảo hoang.

Rô-bin-xơn là một người có ý chí và nghị lực phi thường. Dù hoàn cảnh khó khăn nhưng anh không hề tỏ ra bất lực hay thất vọng. Dù cô đơn nhưng anh luôn cố gắng vươn lên số phận, say sưa làm việc. Chính tinh thần lạc quan và bản tính chăm chỉ, cần cù vốn có đã khiến cho Rô-bin-xơn hoàn thành tốt mọi công việc. Anh thành thạo và lành nghề trong cả nông nghiệp và thủ công... Sự đa tài của anh còn được thể hiện trong sự sáng tạo không ngừng. Từ việc nuôi dê đến việc vắt sữa dê và việc "thử làm bơ và pho-mát". Chính điều này đã khiến Rô-bin-xơn vô cùng hứng thú: "Các bạn thử nghĩ, một mình trên một hòn đảo hoang vắng mà bữa sáng có sữa tươi, bữa ăn thường ngày có bánh mì, bánh bột gạo tẻ, thịt dê, trứng rùa, bơ và pho mát, tráng miệng thì có các thứ hoa quả, nhất là nho tươi, nho khô, thiết tưởng cũng thịnh soạn, không kém ở những khách sạn bình thường tại các thành phố lớn".

Rô-bin-xơn đã không bị thiên nhiên khuất phục. Trái lại, anh biết dùng trí tuệ, đôi bàn tay và ý chí của mình - của con người - để cải tạo thiên nhiên, bắt thiên nhiên phục vụ đời sống mình. Việc nuôi dưỡng và thuần dưỡng dê rừng của Rô-bin-xơn là một kỳ công. Sữa tươi, pho mát, bơ, áo da mà anh làm ra là thành quả lao động trong gian khổ và cô đơn. Người đọc gần 300 năm nay trên trái đất vô cùng khâm phục anh - một con người bất hạnh mà vĩ đại.

Diện mạo của anh cũng thể hiện rõ tính cách của một chàng trai du mục, thích ngao du, tự tin và đầy sức sống. Tác giả mô tả những chi tiết trên gương mặt Rô-bin-xơn vô cùng ấn tượng "Râu ria của tôi đã có lúc tôi để mặc cho nó mọc dài đến hơn một gang tay. Nhưng vì tôi có cả kéo và dao cạo đủ dùng nên tôi cắt đi khá ngắn gọn, trừ hàng ria ở môi trên tôi xén tỉa thành một cặp ria mép to tướng kiểu Hồi giáo như ria vài gã Thổ Nhĩ Kỳ tôi gặp ở Xa-lê, vì người Ma-rốc không để ria theo kiểu như người Thổ; tôi chẳng dám nổi cặp ria mép ấy dài đến mức có thể dùng treo mũ của tôi nhưng chiều dài và hình dáng kì quái của chúng cũng khiến cho mọi người phải khiếp sợ nếu như là ở nước Anh". Giọng kể chuyện mang tính hài hước, vui vẻ thể hiện sự lạc quan cũng như đời sống tinh thần vui vẻ của Rô-bin-xơn.

Đây là những nét miêu tả rất hiện thực nói lên cuộc sống của con người nơi hoang đảo về mặt trang phục, hình hài đã trở nên "cô quái", kỳ dị. Vì thế chàng trai Rô-bin-xơn càng ngày càng "rám nắng, đen sạm lại". Râu thỉnh thoảng được cạo nhưng vẫn "đâm ra tua tủa như chổi xể". Trên mép là một cặp ria theo kiểu người Thổ Nhĩ Kỳ "vừa dài vừa rậm khác thường". Chó vốn là một vật nuôi vô cùng tinh khôn, Rô-bin-xơn có một con chó như một người bạn, một vệ sĩ rất trung thành với chủ, từng chia ngọt sẻ bùi với chủ, mà nay, có lúc nhìn "lệ bộ" da dê, râu ria của Rô-bin-xơn, nó có vẻ "kinh ngạc khiếp sợ", nó "nghĩ nghĩ hoặc hoặc", sợ

hãi, dò xét "cái con quái vật kỳ dị kia là bạn hay là thù". Đó là chất hoang dã lấn chiếm, hoang dã hóa con người. Phải có một sức mạnh to lớn lắm mới chế ngự và hạn chế sức mạnh ghê gớm của thiên nhiên nơi hoang đảo.

3. Bình giảng truyện ngắn Rô-bin-xơn ngoài đảo hoang

Rô bin xơn ngoài đảo hoang là một tác phẩm nổi tiếng của nhà văn De ni ơn Đi- phô. Tác phẩm là câu chuyện về người thủy thủ thích phiêu lưu là Rô bin xơn. Cuộc đời anh là những chuyến đi dài dù nhiều lần gặp chuyện nhưng anh không hề nhụt chí. Đặc biệt đoạn trích rô bin xơn ngoài đảo hoang là đoạn thể hiện rõ nhất về con người Rô bin xơn khi bị lạc ở đảo hoang, những người thủy thủ trên chuyến tàu đều đã chết chỉ còn mình anh sống sót và đối mặt với những khó khăn nơi đảo hoang. Qua đoạn trích ta có thể thấy được diện mạo của Rô-bin-xơn sau bao nhiêu năm bị lạc ngoài đảo hoang.

Chính nhân vật đã vẽ lên bức chân dung của mình. Anh tự nghĩ rằng nếu gặp lại đồng bào sẽ khiến cho người ta hoảng sợ hoặc cười sảng sặc bởi bộ dạng của anh lúc này. Tất cả đều được tạo bằng da dê trông khô hài và kì cục. Ông thay đổi từ một chàng trai da trắng lịch lãm thành một gã thô dân da màu. Với giọng điệu dí dỏm khô hài, nhân vật như tự cười chính bộ dạng của mình.

Rô-bin-xơn ngày càng lành nghề trong nhiều công việc thủ công. Sự kiên trì, khéo léo, trí thông minh, tài sáng tạo của anh làm em luôn luôn đi từ sự ngạc nhiên này đến sự ngạc nhiên khác, cuối cùng chỉ còn biết bái phục. Anh kể, trước kia không biết nặn nhưng cuộc sống buộc anh phải sáng tạo ra các thứ đồ dùng để chứa thức ăn, thức uống, lương thực. Anh tập nặn và cuối cùng nặn rất khéo. Ngoài bát đĩa, bình vò thường dùng, anh còn nặn một cái tẩu hút thuốc. Phải nói đó là một công trình sáng tạo đặc biệt dù nó còn thua xa thứ tẩu vẫn bán ở phố. Anh thấy tự hào tôi rất thích thú với cái tẩu hút thuốc, tôi đã có thuốc lá nay lại có cả tẩu để hút. Cũng trong hoàn cảnh đó, anh là người thợ đan giỏi. Bằng một thứ miên liễu, anh đã đan được thùng, được bồ và nhiều đồ dùng khác. Anh còn trở thành người thuần dưỡng dê và kiên trì nhân số lượng dê từ hai con lên đến trên bốn mươi ba con dê. Anh tự mày mò tập vắt sữa, làm phomat... Bằng bàn tay khéo léo và khối óc thông minh, Rô-bin-xơn đã làm cuộc sống từ chỗ thiếu thốn đến chỗ no đủ. Anh đã sống và biết làm cho cuộc sống đó ngày càng đàng hoàng, hạnh phúc. Anh đã có đủ lương thực, thực phẩm, hoa quả dùng cho bữa ăn không kém ở những khách sạn bình thường tại các thành phố lớn. Kết quả việc làm Rô-bin-xơn làm em liên tưởng đến kì tích của một nhân vật trong truyện cổ Việt Nam: anh chàng Mai An Tiêm. Bị đày ra đảo hoang, An Tiêm với hai bàn tay sáng tạo và cần cù của mình cũng tạo lập nên cuộc sống no đủ, và còn phát hiện ra giống dưa quý. Đó là hai con người, ở hai chân trời khác nhau, nhưng đều là hai thần tượng của em, từng cổ vũ em trong những lúc gặp khó khăn.

Bản năng sống không cho phép con người bất lực khoanh tay. Dù thế nào, bằng cách nào cũng phải sống. Quyết tâm lấy, ý chí ấy có khả năng diệu kỳ biến không thành có. Nếu nghị lực là phẩm chất số một ở con người thì tại nơi đảo hoang này, ở Rô-bin-xơn nó luôn luôn tỏa sáng. Để định cư nơi đầu sóng ngọn gió, nơi góc bể chân trời xa lạ, những điều đầu tiên không thể không nghĩ đến: căn lều che nắng che mưa, cái ăn cái mặc hằng ngày. Căn lều chắc được dựng lên từ cây cối trong rừng bằng chiếc cửa nhỏ và chiếc rìu con mà lúc nào Rô-bin-xơn cũng đeo lưng lẳng bên người. Còn cái ăn chắc nhờ vào săn bắn và hái lượm, hình thái tự cung tự cấp sơ khai của người nguyên thủy cách đây hàng mấy chục ngàn năm nhờ khẩu súng trên vai cùng hai túi đựng thuốc súng và đạn ghém. Nhưng, những điều đó không phải "kỳ cục". Cái dị hình, dị tướng làm cho người ta "hoảng sợ", hoặc "phá lên cười sảng sặc" là ở hình ảnh của một thứ "người rừng" hay con gấu cô đơn Bắc Cực. Cách ăn mặc của Rô-bin-xơn quả thật là như thế. Thông thường quần áo được may bằng vải vóc hay len dạ tùy thuộc vào thời tiết ấm lạnh mỗi mùa, nhưng căn cứ vào cách ăn mặc của anh, ta

cứ ngỡ thời gian ở đây không luân chuyển. Trái đất hình như đã ngừng quay để chỉ còn có một mùa đông lạnh giá quanh năm. Thôi thì mũ, giày, quần áo từ đầu đến chân chỉ có một thứ vật liệu đặc sản: da dê. Sự dung hòa giữa cái có ích và cái đẹp không còn.

Rô-bin-xơn còn là một người có tính hài hước. Em đã thích thú, thậm chí có lúc cười thành tiếng khi đọc đoạn anh miêu tả bộ quần áo kì dị của ông “chúa đảo”, bộ quần áo đến con chó cũng kinh ngạc, nghi nghi hoặc hoặc. Đó là thành quả của tài năng và sức lao động kiên trì của anh trong bao nhiêu lâu. Vì thế, em vừa thích thú xong lại vừa khâm phục anh khi ngắm nghĩ về bộ quần áo ấy. Chi tiết vui nhộn nhất có lẽ là bộ ria kiểu Thổ Nhĩ Kỳ của anh. Nó vừa dài, vừa rậm, tô thêm nét cổ quái cho khuôn mặt anh.

Chính sự đa dạng về giọng điệu của trích đoạn trên góp phần tạo nên một tính cách nhân vật không hời hợt mà có chiều sâu, vừa sôi nổi vừa trầm tư, vừa có những nét trần tục vừa có những nét thiêng liêng như một vị thánh. Những hàm nghĩa đa tầng ấy, trong nhiều trường hợp được thể hiện bằng cách so sánh. Khi thì nhà văn so sánh bộ ria theo kiểu Hồi giáo của mình trước cái nhìn của người Ma-rốc và người Anh (người Ma-rốc không để ria theo kiểu người Thổ, còn bộ ria ấy sẽ làm cho mọi người khiếp sợ nếu ở nước Anh). Cũng là cái cười, nhưng có nhiều cung bậc.

Cuối cùng là diện mạo của nhân vật, diện mạo của Rô bin xơn hiện lên với nước da không quá đen và hàng ria kiểu theo kiểu hồi giáo dài đến mức kỳ quái. Rô bin xơn đã dị hình lại còn dị tướng. Nhân vật không chỉ dị hình mà còn dị tướng. Tuy nhiên đằng sau bức chân dung dị hợm ấy là cả một nghị lực sống, một tinh thần lạc quan, vượt lên trên mọi khó khăn, lao động sáng tạo và có sức mạnh chiến thắng thiên nhiên.

Tóm lại qua đoạn trích ngoài sự khôi hài bởi diện mạo quái lạ đến kì cục dị tướng của vị chúa đảo Rô bin xơn ta còn thấy được sức sống mạnh mẽ của nhân vật. Con người với ý chí của mình sẽ chiến thắng được thiên nhiên và vượt qua tất cả mọi khó khăn.